

[Arne Melchior]

rigspolitiske iagttager, vi råder over, nemlig redaktør Erik Seidenfaden, udtalte til Politiken søndag den 4. maj, 2. sektion, side 7, til Ninka. Journalisten foreholder Erik Seidenfaden mellemkrigstiden, og Erik Seidenfaden, der dengang sad i London, fortæller, hvordan han med bæven så på den ikke-villen-se-realtiteterne-i-øjnene-holdning, som gjaldt i Europa dengang, og så spørger journalisten: er situationen lige så dystre i dag? Så kommer Erik Seidenfadens svar:

»Jeg synes sådan set, at der er noget, der går igen, at man hele tiden viger og viger. Man ser det frygtelige sovjetiske system rykke frem og rykke frem, og så sidder de unge mennesker blot og bander over Amerika.«

Op lidt senere i interviewet:

»Jeg ser en gradvis underminering af vores frihed, og jeg tror, at russerne vinder spillet, ikke fra i dag til i morgen, men om 20-30 år, og der er egentlig meget i de europæiske regerings politik, der peger i den retning. Det eneste, man kan håbe på, er en politisk opvågning i Europa. Det bedste, der kan hænde, er, at USA virkelig sætter os stolen for døren og siger: nu kan I sejle jeres egen sø. Så ville vi vågne op, så ville der ske noget. Europa er jo mægtig rigt og veluddannet og intelligent.«

Trods den sidste optimistiske sætning indeholder dette Erik Seidenfaden-citat en meget realistisk og altså pessimistisk fremstilling af situationen, som den er. Derfor er det nødvendigt, at Danmark viser den solidaritet ikke kun i ord, men også i praksis, for ellers vil vi se en stigende isolationisme fra Amerikas side, og det vil sandelig føre til en finlandisering af Europas lande.

Må jeg tilføje, at jeg tror, vi trænger til en generel udenrigspolitisk debat her i folketinget. Vi har faktisk i denne samling kun haft en sikkerhedspolitisk debat, og jeg synes, der er sket så meget i vinter på den udenrigspolitiske scene, at folketinget ikke bør tage hjem uden at have haft en udenrigspolitisk debat. Det være en opfordring til socialdemokratiet, der plejer at tage initiativet til disse debatter. Vi har brug for, også som en markering over for det danske folk, at føre en generel udenrigspolitisk debat i folketinget.

Må jeg til sidst om olympiaden sige, at mit eget synspunkt falder helt sammen med det, hr. Ninn-Hansen her gav udtryk for. Jeg tror ikke, vi skal eller bør køre på fribillet i den-

ne sag. Ganske vist er en koordinering af en række landes optræden hensigtsmæssig, det vil hr. Ninn-Hansen sikkert også mene. Jeg må erkende, at min egen gruppe er lidt splittet i denne sag, men jeg vil gerne personlig og på en majoritet i min gruppes vegne hermed give tilslutning til det af hr. Ninn-Hansen fremsatte synspunkt om de olympiske lege.

Steen Følke (VS):

Regeringens optræden i denne sag er et trist eksempel på, hvor langt man kan komme ud, når man for enhver pris vil vise sin underdanighed over for USA, og når man lægger afgørende vægt på, at dansk udenrigspolitik er i fodslag med de andre EF-landes, først og fremmest Englands og Vesttysklands udenrigspolitik.

Da EF-ministrene traf deres beslutning om økonomiske sanktioner over for Iran, var det angiveligt for at hindre, at USA greb til endnu mere drastiske sanktioner af militær art. VS tog med det samme afstand fra den danske regerings holdning og udsendte en pressemeddelelse, hvori vi skrev, at en EF-opbakning af præsident Carter i form af en vedtagelse af økonomiske sanktioner tværtimod ville give USA yderligere blod på tanden. Et par dage efter kom så de forbløffende meddelelser om USAs hasarderede og mislykkede forsøg på ad militær vej at løse den politiske krise mellem USA og Iran, som gidseltagningen i november sidste år har medført.

Hvad var da den danske regerings reaktion, da den første forbløffelse havde lagt sig? Man kunne jo have tænkt sig, at regeringen under pres fra de hårde kendsgerninger ville have erkendt, at vedtagelsen af økonomiske sanktioner altså ikke havde afværget en militær aktion. Men regeringen gik den modsatte vej: nu bakkede den reelt også op bag USAs forrykte forsøg på en militær løsning og forklarede, at der blot var tale om en humanitær aktion. Den danske regering lod sig ikke anfægte af, at USAs militære eventyr både bragte gidslernes liv i fare og risikerede at udløse en eksplosion i hele regionen. Man lod sig heller ikke anfægte af, at hele eventyret så åbenlyst var iscenesat for at sikre præsident Carters genvalg. Den socialdemokratiske regering led oven i købet den tort at blive placeret til højre for udenrigsminister